

azonban igen. Hiszen ez az élet. Nem szabad pirulni. Semmit se szabad szégyellni. Csillag és szemét a sorsunk.

Közben észre sem vette, hogy a fülkéje előtt összegyűlt a nép, és körülötte is többen álltak már. Kalauz, rendőr, sok-sok marcona utas, bajuszkötővel, útisapkában. Mind őt nézték, a vasúti szatírt, aki meg akart becsteleníteni egy szegény, ártatlan kis leányt. Menekülnie kellett a lincselés elől.

A rohanásban egyszer csak a tengerhez ért. Ruhástól a habok közé rohant. Öngyilkos akart lenni, a lét kapuin akart dörömbölni, hogy ki akar menni.

De gyávanak bizonyult. Visszafordult, és úszott előre a hullámokkal és a reggeli széllel, arrafelé, ahol az aranyködben a poggyászát sejtette, s amint válla kibukkant a vízből és arcát rajongva emelte a túlsó part felé, meglátta azt. Már élni akart. Sok-sok lányt és nőt, hajadont és asszonyt és özvegyet megcsókolni. De előtte átöltözni. Fázott. Nagyon fázott.

